

Data: 18 martie 2010

Îndrumări asupra interpretării Anexei I din Directiva EU ETS (în afară de activitățile legate de aviație)

CUPRINS

1	INTRODUCERE.....	3
1.1	Situația prezentelor Îndrumări.....	3
1.2	Contextul prezentelor Îndrumări.....	3
1.3	Utilizarea prezentelor Îndrumări.....	4
1.4	Domeniul de aplicare a prezentelor Îndrumări.....	4
2	INSTALAȚIE.....	5
2.1	Aspecte generale.....	5
2.2	Relația cu alte clasificări ale activităților.....	5
2.3	Diferite întrebări.....	6
2.3.1	Ce înseamnă „staționar”?.....	6
2.3.2	Limite ale instalațiilor și tratamentul activităților aferente.....	7
2.3.3	Testare și cercetare.....	7
3	ACTIVITĂȚI DE COMBUSTIE.....	8
3.1	Definiție în sens larg.....	8
3.2	Combustie contra activități mai specifice.....	9
3.2.1	Clauza 4 din Anexa I.....	10
3.2.2	Activități specifice cu prag de capacitate exprimat ca aport termic total calculat care depășește 20 MW.....	11
3.3	Diferite probleme de interpretare.....	12
3.3.1	Ce înseamnă „aport termic”?.....	12
3.3.2	Incinerarea și co-incinerarea deșeurilor.....	13
3.3.3	Unități de co-incinerare a deșeurilor.....	14
3.3.4	Unități care utilizează în exclusivitate biomasă.....	14
4	REGULA DE AGREGARE.....	15
4.1	Capacitate.....	15
4.2	Clauza de agregare.....	15
4.3	Unități de rezervă și substituie și capacități paralele.....	16

4.4	Definiția „Unității”	17
4.5	Abordarea pas cu pas	18
4.5.1	Definirea instalațiilor care intră sub incidența EU ETS.....	18
4.5.2	Identificarea instalațiilor care intră sub incidența EU ETS, dar care ar putea fi Excluse ca „instalații mici” conform Articolului 27.....	18
5	ACTIVITĂȚI NOI	20
5.1	Ce înseamnă „substanțe chimice organice în vrac”?	20
5.2	Glioxal și acid glioxilic	21
5.3	Acid azotic, acid adipic, glioxal și acid glioxilic	21
5.4	Producția de aluminiu primar și secundar	22
6	Diferite aspecte	22
6.1	Definiția atelierului de reparații	22
6.2	Desulfurarea gazelor de ardere	22
7	ANEXĂ	23
7.1	Glosar	23
7.2	Anexa I a directivei ETS revizuite (în afară de activitățile legate de aviație)	24

1 INTRODUCTION

1.1 Situația prezentelor îndrumări

Prezentul document de îndrumare a fost elaborat de consultanți în strânsă cooperare cu experții din State Membre și din Comisia Europeană. El ia în considerare discuțiile din cadrul mai multor ședințe ale Grupului de lucru III Noi sectoare și gaze la Forumul de conformitate, precum și comentariile făcute în timpul numeroaselor ședințe ale Grupului de lucru III Comitetul pentru schimbarea climei (CCC) și comentariile scrise primite de la părțile interesate și de la experții din Statele Membre. Prezentele îndrumări au fost acceptate pentru a reflecta opinia Comitetului pentru schimbarea climei la ședința sa din 18 martie 2010.

Opinia CCC

Datorită revizuirii complete a Directivei EU ETS (Sistemul de comercializare a emisiilor), în special revizuirea Anexei I, documentele de îndrumare anterioare furnizate de Comisie cu privire la domeniul EU ETS sunt considerate a nu fi mai aplicabile în fața a treia a EU ETS. Aceste îndrumări iau în considerare faptul că Directiva a fost agreată între Parlamentul și Consiliul European și numai Curtea Europeană de Justiție poate lua hotărârile definitive cu privire la interpretarea lor.

1.2 Contextul prezentelor îndrumări

Prezentele îndrumări au fost elaborate ca răspuns la cererile formulate de Statele Membre pentru îndrumări practice suplimentare privind interpretarea Anexei I a Directivei EU ETS revizuite, cu intrare în vigoare începând din 2013. de asemenea, Comisia consideră că este necesar să se realizeze o mai bună coerență a interpretării. Îndrumările sunt concepute ca instrument în asistarea Statelor Membre și a autorităților lor competente pentru implementarea domeniului revizuit al Directivei și pentru realizarea consecvenței interpretării sale, pentru promovarea armonizării și prevenirea posibilelor abuzuri sau denaturări ale concurenței din cadrul Comunității.

Trimiterile la Articolele din prezentul document se referă în general la Directiva EU ETS revizuită.

1.3 Utilizarea prezentelor îndrumări

Utilizarea Art.9a(2) și Art.11

Prezentul document oferă îndrumări privind interpretarea Anexei I din Directiva EU ETS revizuită, care reprezintă domeniul EU ETS începând din 2013.

Statele Membre pot utiliza deja aceste îndrumări atunci când efectuează colectarea de date conform Articolului 9a(2), care trebuie să fie îndeplinită până la data de 30 aprilie 2010.

De asemenea, ele trebuie să fie utilizate de Statele Membre la elaborarea listei complete a instalațiilor de determinat pentru Măsurile Naționale de Implementare (NIM), conform Articolului 11(1).

1.4 Domeniul prezentelor îndrumări

Prezentul document de îndrumări *nu* intră în detalii cu privire la procedurile pe care le aplică Statele Membre la eliberarea autorizațiilor de emisii de gaze cu efect de seră. Este acceptat faptul că abordarea stabilirii limitelor instalațiilor impuse pentru autorizațiilor pentru emisii GHG diferă între Statele Membre. Prin urmare, nu se oferă îndrumări suplimentare pentru definițiile de „operator” și „amplasament”. În unele State Membre platformele industriale (de exemplu, în industria chimică) primesc o singură autorizație care acoperă emisiile de GHG pentru întreaga platformă, considerându-se astfel că este vorba de o singură instalație, în timp ce în alte State Membre, aceeași platformă ar putea primi autorizații separate pentru emisiile de GHG, fiind considerată ca fiind formată din mai multe instalații.

De exemplu, instalațiile industriale de CHP dintr-un Stat Membru funcționează sub o autorizație separată de emisii de GHG, în timp ce în alte State Membre acestea funcționează sub o autorizație integrată pentru emisii de GHG, împreună cu instalația industrială căreia uzina CHP îi livrează căldura. Ca urmare a acestor abordări diferite, se presupune că noi vom rămâne pe aceeași poziție în cea de-a treia fază a EU ETS, nu se așteaptă o armonizare deplină a procedurilor de autorizare între Statele Membre și, prin urmare, această situație nu intră în domeniul prezentelor îndrumări.

Prezentele îndrumări tratează numai domeniul EU ETS cu privire la instalațiile staționare. Pentru îndrumări privind domeniul activităților aviatice, vă rugăm să consultați 2009/450/CE¹.

¹ Decizia Comisiei din 8 iunie 2009 privind interpretarea detaliată a activităților din domeniul aviației enumerate în Anexa I a Directivei 2003/87/CE a Parlamentului și a Consiliului European.

2 INSTALAȚIE

Definiția instalației

2.1. ASPECTE GENERALE

Directiva EU ETS se referă în mai multe locuri la „instalații”. Termenul „instalație” este definit în Articolul 3(e) astfel:

„instalație înseamnă o unitate tehnică staționară în care se desfășoară una sau mai multe activități enumerate în Anexa I și alte activități direct aferente care au legătură tehnică cu activitățile desfășurate în acel loc și care ar putea avea efect asupra emisiilor și poluării”.

Statele Membre se vor asigura că nicio instalație nu desfășoară o activitate enumerată în Anexa I în afară de cazul în care operatorul său deține o autorizație pentru emisii de GHG (Articolul 4) sau instalația a fost exclusă din EU ETS conform articolului 27².

Autorizația pentru emisii GHG trebuie să cuprindă o descriere a activităților și emisiilor instalației, precum și un plan de monitorizare. Ar putea fi necesară schimbarea limitelor instalației prevăzute în autorizațiile existente sau noi autorizații pentru emisii de GHG ca urmare a schimbărilor din Anexa I la Directiva EU ETS revizuită. În consecință, și schimbările planului de monitorizare sau ale noului plan de monitorizare vor fi considerate adecvate.

Relația dintre autorizația pentru emisii GHG și planul de monitorizare

Pentru evitarea schimbării frecvente a autorizației pentru emisii de GHG în timpul perioadei de tranzacționare din cauza schimbărilor planului de monitorizare, Statele Membre pot permite operatorilor să schimbe planul de monitorizare fără schimbarea autorizației (Articolul 6(2)c).

Atunci când mai multe instalații sunt acționate de același operator în același loc, aceste instalații pot fi acoperite de o singură autorizație comună pentru emisii de GHG (Articolul 6(1)). Trebuie notat faptul că aplicarea regulilor în întreaga Comunitate pentru alocarea liberă armonizată tranzitorie conform Articolului 10a, ar putea avea mai multe avantaje pentru definirea limitelor instalațiilor cât mai larg posibil. În special în cazul mai multor instalații din același amplasament care transferă căldură între ele, aplicarea regulilor din întreaga Comunitate va deveni mai simplă dacă există o singură autorizație pentru emisii de GHG.

Avantajul limitelor largi ale instalațiilor

2.2 Relația cu alte clasificări ale activităților

La determinarea acoperirii EU ETS (și completarea întregii liste a instalațiilor acoperite), activitățile enumerate în Anexa I la EU ETS sunt singurele criterii relevante.

Activitatea nu este o clasificare a sectorului

S-ar putea totuși să fie util să se consulte celelalte liste cu instalații bazate pe alte clasificări, cum ar fi NACE sau Anexa I la Directiva IPPC. Există, totuși, unele avertismente.

² Pentru entitățile mici excluse din EU ETS conform Articolului 27 și pentru a se asigura că acordurile de monitorizare și raportare în conformitate cu Articolul 14 se aplică încă acelor instalații, un Stat membru poate impune, de asemenea, ca acești emițători mici să dețină o autorizație de emisii GHG, chiar dacă sunt excluși din EU ETS.

**Domeniu diferit față de
IPPC**

În timp ce NACE este folosită pentru identificarea sectoarelor sau sub-sectoarelor expuse unui risc semnificativ de scurgere de carbon, NACE poate da numai o primă estimare brută cu privire la locația instalațiilor ETS. Cele mai multe instalații acoperite de EU ETS se vor găsi în următoarele categorii NACE: C (Minerit și industria extractivă), D (Producție) și E (Furnizare de electricitate, gaze și apă). Cu toate acestea, activitatea de „ardere a combustibililor” poate avea loc în toate tipurile de categorii NACE, nu numai în cele industriale. Exemple de astfel instalații neindustriale sunt unitățile de combustie din sere, spitale, universități și clădiri de birouri, stațiile auxiliare (de suprapresiune) din rețelele de transport al gazelor naturale etc. Astfel, desfășurarea unei „activități industriale” nu este aici factorul determinant de decizie dacă o instalație intră sau nu în domeniul ETS, chiar dacă instrumentul a fost desemnat inițial pentru limitarea emisiilor de GHG ale instalațiilor industriale.

Numeroase activități din Anexa I nu sunt identice cu cele din Anexa I a Directivei IPPC³. În multe cazuri, limitele instalațiilor aferente ETS pot devia de la limitele instalațiilor aferente IPPC (de exemplu, cu privire la instalațiile de apă uzată, gropile de gunoi de pe teren,...). De asemenea, clauza de agregare pentru instalațiile de combustie (a se vedea capitolul 4) este diferită între ETS și IPPC. În timp ce instalațiile IPPC ar putea avea o primă estimare bună, fiecare instalație trebuie să fie evaluată individual cu privire la includerea în EU ETS.

O altă caracteristică a Anexei I revizuite este absența completă a titlurilor. Deoarece titlurile din Directiva ETS originală furnizau numai o grupare a activităților, titlurile au fost uneori interpretate greșit, îngustând sfera activităților și, prin urmare, acestea nu mai sunt prezente în Directiva EU ETS revizuită.

2.3 Diferite întrebări

2.3.1 Ce înseamnă „staționar”?

**Staționar, dar nu
permanent**

Fiecare unitate tehnică, care este conectată la instalație și servește unui scop care necesită de obicei ca unitatea să fie staționară în timpul funcționării, este considerată a fi parte integrantă a instalației. De exemplu, unele tipuri de instalații sunt uneori staționare numai pentru câteva luni, fiind apoi mutate în alt loc. Totuși, în timpul funcționării ele sunt staționare. Autorizația pentru emisii de GHG trebuie să identifice în mod clar astfel de unități de combustie ca parte integrantă a instalației. Mai mult, generatoarele de electricitate de urgență și rezervă pot fi instalate în containere care pot fi mutate, dar nu pot fi îndepărtate de instalație din motive de siguranță. Astfel de unități sunt, și ele, considerate „staționare”.

Standurile de testare pentru motoare, turbine și alte dispozitive similare sunt considerate staționare. Chiar și atunci când motoarele care trebuie testate sunt mutate după testare, echipamentele precum cele de alimentare cu combustibil și coșurile de evacuare sunt staționare⁴. Acestea sunt necesare pentru producerea cu succes a acestor motoare, fiind considerate astfel parte integrantă a instalației.

³ Substanțe chimice organice în vrac, ceramică etc.

⁴ De notat că astfel de standuri de testare ar putea fi considerate ca „unități” (a se vedea secțiunea 4.4) dacă se pot utiliza separat și ar putea intra sub incidența regulii 3 MW de-minimis din clauza 3.

Din EU ETS sunt excluse utilajele mobile „adevărate” (camioane, motostivuitoare, boldozere...), adică utilajele care au scopul de a fi mobile în momentul efectuării sarcinilor lor.

Utilaje mobile

2.3.2 Limite ale instalațiilor și tratamentul activităților aferente

Limitele instalațiilor trebuie să fie stabilite cât mai largi posibil. Acest lucru este susținut de clauza 5 din Anexa I:

Utilizare celor mai largi limite ale instalațiilor

„Atunci când pragul de capacitate al oricărei activități din prezenta Anexă este depășit într-o instalație, toate unitățile în care sunt arși combustibili, în afara unităților pentru incinerarea deșeurilor municipale sau a celor periculoase, vor fi incluse în autorizația pentru emisii de gaze cu efect de seră”.

Acest lucru indică și faptul că activitățile aferente menționate în definiția instalației sunt în primul rând unități de combustie. Alte activități, care nu emit GHG, dar care pot fi relevante pentru IPPC din cauza emisiei de alți poluanți, sunt adesea irelevante conform ETS.

Unitățile mici cu ar fi centralele de încălzite pentru clădirile de birouri care aparțin locației trebuie să fie considerate parte integrantă a instalației și trebuie să fie incluse în autorizația pentru emisii de GHG, în afară de cazul în care cerințele de monitorizare se ridică la costuri nerezonabile.

2.3.3 Testare și cercetare

Anexa I stipulează în clauza 1:

„Instalațiile sau părțile instalațiilor utilizate pentru cercetare, dezvoltare și testarea noilor produse și procese și instalațiile care utilizează exclusiv biomasă nu sunt acoperite de prezenta Directivă”.

Cercetare

Operațiunile de cercetare pură (cum ar fi cele semi-industriale sau chiar unitățile mici) pot fi identificate de obicei pe baza autorizațiilor lor de mediu sau a altor tipuri de opinii scrise date de autoritățile competente (impuse de legislația națională). Producția de bunuri (chiar dacă pot fi vândute) nu reprezintă scopul principal al acestei instalații sau unități tehnice. Aceste instalații sau părți ale instalațiilor nu trebuie să fie incluse atunci când se calculează capacitatea unei instalații în scopul de a decide includerea ei în EU ETS.

„Testarea noilor produse și procese” se desfășoară adesea pentru o perioadă limitată de timp (câteva ore sau câteva zile) la instalațiile existente la scară comercială. Aceasta include, de exemplu, testele de optimizare, testul noilor materii prime sau producția noilor categorii de produse. Aceste teste ocazionale trebuie înțelese ca activități obișnuite pentru operațiunile industriale normale, și, prin urmare, nu trebuie înțelese ca motiv de excludere a întregii instalații din EU ETS, nici atunci când se calculează capacitatea unei instalații.

Punere în funcțiune

Un alt tip de test este perioada dinaintea punerii în funcțiune sau a operațiunilor de pornire a noilor instalații sau de după modificările tehnice semnificative ale instalațiilor existente. Astfel de operațiuni din perioada de dinaintea punerii în funcțiune sau de pornire fac parte integrantă din operațiunile instalațiilor și, prin urmare, trebuie să fie acoperite în întregime de autorizația pentru emisii de GHG și de planul de monitorizare. Totuși, monitorizarea riguroasă poate uneori

să fie dificilă atât timp cât montarea instalației nu este finalizată. Fără a prejudicia viitoarea Reglementare conform Articolului 14 din Directiva EU ETS și hotărârea autorității competente, poate fi acceptabil că în cazul în care autorizația pentru emisii de GHG conține un plan simplificat de monitorizare (abordări ale nivelurilor scăzute sau abordarea rezervelor ar trebui să fie aplicabilă până la începerea întregii exploatare regulate. Desigur, trebuie să se asigure că abordarea nivelurilor scăzute nu conduce la o subestimare a emisiilor.

3 ACTIVITĂȚI DE COMBUSTIE

3.1 Definiție în sens larg

Definiție codificată în sens larg

Domeniul de aplicare a EU ETS este definit de Directiva însăși. O realizare principală a revizuirii ETS este implementarea legală a celei mai largi definiții posibile a activităților de combustie:

„'combustie' înseamnă orice oxidare a combustibililor, indiferent de modalitatea în care este folosită căldura, energia electrică sau mecanică produsă de acest proces și orice alte activități direct aferente, inclusiv spălarea gazelor reziduale”.

Deși nu se stipulează explicit în Directivă, ci este în același spirit de largime ambiguă, „combustibil” trebuie să fie definit drept „orice material combustibil solid, lichid sau gazos”.

Gazeificarea este un proces de oxidare, deși se folosește mai puțin decât cantitatea stoichiometrică de oxigen. În cadrul pirolizei, căldura trebuie să fie introdusă în proces, rezultând dintr-un proces de combustie. Produsele gazoase ale pirolizei și gazeificării sunt folosite de obicei drept combustibil pe teren. Astfel, în astfel de cazuri, poate fi presupusă existența combustiei.

Deplină armonizare

Drept consecință a abordării largi și armonizate stipulate în legislație, prioritățile de impunere aprobate de Comitetul pentru schimbarea climei (CCC) în data de 31 mai 2006 nu mai sunt relevante. Toate activitățile și emisiile aferente acoperite de aceste priorități de impunere sunt oricum incluse în EU ETS revizuită. Mai mult, Directiva revizuită merge mai departe decât includerea suplimentară a emițătorilor mari. În același timp, scopul reducerii poverii administrative la emițători mici este respectat în egală măsură în mod complet armonizat și transparent, prin oferirea posibilității de a exclude emițătorii mici din domeniul de aplicare a ETS, dacă aceștia fac obiectul unor măsuri echivalente⁵ aplicate de Statele Membre (Articolul 27).

Noua definiție a combustiei este aplicabilă tuturor tipurilor de activități economice, inclusiv activitățile industriale enumerate în Anexa I la Directiva EU ETS, precum și cele neincluse (de exemplu, amestecarea asfaltului, producția de textile...), precum și în sectorul de servicii (a se vedea secțiunea 2.2), indiferent dacă există căldură folosită direct (de exemplu, într-un cuptor de reîncălzire a oțelului) sau dacă se folosește un mediu de transfer de căldură (abur, apă caldă etc.).

⁵ Astfel, nu se așteaptă nicio denaturare a concurenței dintre emițătorii mari și mici din EU ETS și emițătorii din afara EU ETS, care sunt reglementați conform ESD.

Chiar în cazul în care căldura generată nu este deloc folosită (arzătoare și în unele unități post-combustie⁶), faptul că prin combustie se va ajunge la o includere în EU ETS, deoarece noua definiție a combustiei clarifică faptul că aceasta apare „indiferent de modalitatea în care este folosită căldura, energia electrică sau mecanică produsă de acest proces”. Mai mult, toate unitățile de combustie sunt incluse, din care numai energia mecanică este utilizată, fără utilizarea căldurii sau generării de electricitate. Aceasta se aplică de exemplu stațiilor auxiliare (de suprapresiune) și altor compresoare acționate direct de turbine sau motoare.

Faptul că definiția are un sens foarte larg este susținut de clauza 3 din Anexa I, care oferă o listă non-exhaustivă a tipurilor de unități de combustie, care cuprinde

„toate tipurile de boilere, arzătoare, turbine, încălzitoare, cuptoare, incineratoare, cuptoare de calcinat, sobe, uscătoare, pile de combustie, unități de combustie în buclă chimică, arderi intermitente și unități termice sau catalitice post-combustie”.

Ca o consecință suplimentară a noii definiții a combustiei, activitățile aferente nu sunt numai relevante în contextul limitelor instalațiilor, ci și în cadrul activității de „ardere a combustibililor”: Aceasta clarifică faptul că emisiile din cadrul procesului pot apărea ca parte a activităților de combustie⁷, în special emisiile de CO₂ din desulfurare, din unitățile de NO_x (de exemplu, când ureea este folosită ca agent reducător) etc.

Tratarea gazelor de combustie

3.2 Combustie contra activități mai specifice

3.2.1 Clauza 4 din Anexa I

Nouă activități sunt incluse în Anexa I, pentru care pragul de capacitate (dacă există) nu este exprimat ca aport termic total calculat, ci ca o „capacitate de producție”, „capacitate de topire” sau numai „capacitate”. Aceste activități sunt:

Activități cu praguri de producție

Tabelul 1: activități al căror prag de capacitate nu este exprimat ca aport termic total calculat

Activități	Capacitate relevantă	Prag de capacitate relevantă de depășit
Producția de fontă sau oțel (fuziune primară sau secundară) inclusiv turnarea continuă	Capacitate	2,5 tone pe oră
Producția de clincher de ciment	Capacitate de producție	500 tone pe zi (când se execută în cuptoare rotative 50 tone pe zi (când se execută cu alte cuptoare)
Producție de oxid de calciu sau calcinarea dolomitei sau carbonatului de magneziu	Capacitate de producție	50 tone pe zi
Fabricarea sticlei, inclusiv a fibrelor de sticlă	Capacitate de topire	20 tone pe zi
Fabricarea produselor de ceramică prin ardere, în special țigle pentru acoperiș, cărămizi, cărămizi refractare, plăci de faianță, gresie sau porțelan		75 tone pe zi

⁶ De notat că nu poate fi justificată nicio diferențiere între gazele arse și combustibilul auxiliar.

⁷ Aceasta este pe deplin în linie cu ceea ce s-a impus în Anexa II MRG din prima fază.

Activități	Capacitate relevantă	Prag de capacitate relevantă de depășit
Fabricarea materialului izolator de vată minerală prin utilizarea sticlei, pietrei sau cenușii	Capacitate de topire	20 tone pe oră
Producția de hârtie sau carton	Capacitate de producție	20 tone pe zi
Producția de substanțe chimice în vrac prin cracare, reformare, oxidare parțială sau totală sau prin procese similare	Capacitate de producție	100 tone pe zi
Producția de hidrogen (H ₂) și de gaze de sinteză prin reformare sau oxidare parțială	Capacitate de producție	25 tone pe zi

Clauza 4 din Anexa I stipulează:

„Dacă o unitate desfășoară o activitate pentru care pragul nu este exprimat ca aport termic total calculat, pragul acestei activități va avea prioritate pentru decizia privind includerea în sistemul comunitar”.

Această clauză stipulează că pragul de capacitate specific activității menționate în Tabelul 1 va avea prioritate pentru decizia privind includerea în sistemul comunitar. Acest prag de capacitate specific activității are numai prioritate și nu exclude aplicarea unui alt prag exprimat ca aport termic total calculat.

În unele cazuri, o unitate poate fi desemnată în două categorii diferite de activitate, cum ar fi cuptorul utilizat în producția sticlei, care poate fi considerat unitate de combustie (în care pragul tuturor unităților de combustie este exprimat ca aport termic total calculat) sau ca unitate dedicată activității de „fabricare a sticlei” (în care pragul *nu* este exprimat ca aport termic total calculat, ci ca tonaj zilnic). În acest caz:

1. Dacă ambele praguri sunt depășite în instalație, atunci pragul care nu este exprimat ca aport termic total calculat are prioritate asupra celui alt, iar instalația este inclusă în EU ETS ca executând activitatea corespunzătoare aceluși prag (adică executând „fabricarea sticlei” din cazul menționat mai sus). Activitate pentru care instalația este inclusă în EU ETS poate fi relevantă din diferite motive:

- cu privire la informațiile de trimis pentru deschiderea contului de depozit al operatorului;
- cu privire la conținutul autorizației pentru emisii de gaze cu efect de seră;
- cu privire la determinarea posibilității de excludere ca emițător mic (a se vedea secțiunea 4.5.2).

2. Dacă numai unul dintre praguri este depășit în instalație (de exemplu, pragul de aport termic total calculat de 20 MW), instalația este inclusă în EU ETS ca executând o activitate aferentă (în acest exemplu executând activitatea de „ardere a combustibililor”).

3. Dacă niciunul dintre praguri nu este depășit în instalație, atunci instalația nu este inclusă în EU ETS.

Exemplu: O instalație care fabrică produse de ceramică acționează 3 unități, adică două cuptoare de ceramică și o instalație CHP.

Dacă instalația pentru ceramică depășește 75 tone pe zi, instalația trebuie să fie inclusă în EU ETS. În autorizația pentru emisii de GHG din Anexa I trebuie să fie introdusă activitatea de „Fabricare a produselor ceramice”. Indiferent de aportul termic total calculat al instalației CHP, unitatea CHP trebuie să fie și ea inclusă în autorizația pentru emisii de GHG (sau în planul de monitorizare) ca urmare a clauzei 5 din Anexa I⁸. O situație specială apare dacă numai instalația CHO singură depășește pragul de capacitate de 20 MW. În acest caz, activitatea din Anexa I „Arderea combustibililor” trebuie să fie și ea inclusă în autorizația pentru emisiile de GHG.

Dacă instalația pentru ceramică nu depășește 75 tone pe zi, evaluarea trebuie să contină pentru confirmarea dacă activitatea de „ardere a combustibililor” se desfășoară la acea instalație. Dacă aceasta depășește 20 MW, instalația este inclusă în EU ETS. Activitatea inclusă în autorizația pentru emisiile de GHG este atunci „Arderea combustibililor”.

3.2.2 Activități specifice cu prag de capacitate exprimat ca aport termic total calculat care depășește 20 MW

Există cinci activități (în afară de „Arderea combustibililor”) incluse în Anexa I, a căror activitate specifică este combinată cu pragul de capacitate exprimat „acolo unde funcționează unitățile de combustie cu aport termic total calculat care depășește 20 MW” (a se vedea Tabelul 2).

Activități care pot fi tratate drept combustie

Aceste activități ar fi putut fi incluse în Anexa I numai prin activitatea de „ardere a combustibililor”, deoarece definiția largă a combustiei ar fi suficientă pentru includerea lor. Totuși, aceste activități (de exemplu, prelucrarea metalelor feroase și neferoase) pot genera emisii de proces (de exemplu, din agenții de reducere, electrozii de grafit etc.), care nu ar fi incluse în EU ETS atunci când aceste activități ar intra numai sub incidența activității de „ardere a combustibililor”⁹. Includerea separată a acestor activități în Anexa I, împreună cu pragul de capacitate de 20 MW redă clar faptul că toate emisiile provenite din activitatea respectivă sunt incluse în EU ETS, nu numai cele aferente combustiei.

Tabelul 2: Activități specifice din Anexa I combinate cu pragul de capacitate exprimat „acolo unde funcționează unitățile de combustie cu aport termic total calculat care depășește 20 MW”

Activități
Producția sau prelucrarea metalelor feroase (inclusiv a aliajelor feroase). Prelucrarea include, între altele, laminare, preîncălzitoare, cuptoarele de călire, fierăriile, topitoriile, căptușirea și decaparea.
Producția de aluminiu secundar

⁸ Atunci când pragul de capacitate al unei activități din această Anexă depășește într-o instalație toate unitățile în care sunt arși combustibili, în afară de unitățile pentru incinerarea reziduurilor periculoase sau municipale, aceasta va fi inclusă în autorizația pentru emisii de gaze cu efect de seră”.

⁹ Așa cum s-a menționat în ultimul paragraf din secțiunea 3.1, unele emisii de proces pot face parte din activitatea de ardere, limitându-se la emisiile de proces din spălarea gazelor de ardere.

Producția sau prelucrarea metalelor neferoase, inclusiv producția de aliaje, rafinarea, turnătoriile etc.
Uscarea sau calcinarea gipsului sau producția de gips-carton și a altor produse din gips
Producția de negru de fum care include carbonizarea substanțelor organice cum ar fi uleiurile, gudroanele, reziduurile din cracare și distilare

Exemplu:
Prelucrare metale

Un alt aspect care rezultă din aceste activități de pseudo-combustie este agregarea unităților care aparțin activităților separate. Ca exemplu, folosim o topitorie care produce piese din fontă (folosind unități de combustie de 15 MW capacitate instalată) și din alamă (din nou 15MW instalați). Aici se desfășoară cele două activități „producție și prelucrare metale feroase” și „producție și prelucrare metale neferoase”, dar fiecare rămâne sub pragul de capacitate individuală. Totuși, în acest exemplu, „clauza de prioritate” (clauza 4 din Anexa I) nu se aplică, deoarece ambele activități au praguri de capacitate exprimate ca aport termic total calculat. Astfel, toate unitățile implicate în cele două activități trebuie să fie considerate unități pentru activitatea de „ardere a combustibililor” și toate capacitățile trebuie să fie puse împreună. Din aceasta rezultă un aport termic total calculat de 30 MW, iar instalația este inclusă în EU ETS cu activitatea de „ardere a combustibililor”.

3.3. Diferite probleme de interpretare

3.3.1 Ce înseamnă „aport termic”?

Aportul termic în contextul proceselor de emisie GHG înseamnă întregul aport sub formă de combustibili. Astfel, dacă un cuptor poate folosi atât încălzirea electrică, cât și încălzirea prin arderea combustibililor, numai aportul aferent combustibilului este utilizat pentru calcul. În cazurile în care pot fi folosite diferite procente de aport de căldură, este admis numai aportul termic maxim aferent combustibilului.

Aportul termic maxim calculat este în mod normal specificat de producător și este expus pe dispozitivul tehnic cu consimțământul corpului de inspecție. Acolo unde pot fi folosiți combustibili diferiți sau amestecuri de combustibili, conducând la aporturi termice maxime diferite, trebuie să se folosească aportul termic cel mai mare posibil.

Atunci când nu sunt disponibile informații de la producător, operatorul instalației va furniza autorității competente o estimare pe baza celor mai bune informații disponibile (de exemplu, maximum de cantitate de combustibil realizată în 24 de ore în ultimul an calendaristic). Deoarece în majoritatea cazurilor gazele de evacuare au o temperatură de peste 100°C și în conformitate cu cerințele de monitorizare definite de MRG, valorile calorice nete (NCV) sunt considerate cele mai adecvate pentru determinarea aportului termic.

Deși o abordare complet armonizată ar trebui să fie scopul EU ETS, este recunoscut faptul că în unele State Membre valorile calorice brute (GCV) sunt utilizate pentru specificarea capacității de pe plăcuța de identificare. Astfel, numai din motive practice și pentru simplificare, utilizarea GCV din aceste State Membre este considerată a fi acceptabilă.

Acolo unde combustibilii sunt utilizați drept agenți de reducere în producția și prelucrarea metalelor neferoase¹⁰, aportul de căldură al acestor combustibili trebuie să fie luat în considerare la calcularea aportului termic, ca și cum ar fi combustibili.

3.3.2 Incinerarea și co-incinerarea deșeurilor

Prima activitate din Anexa I este definită astfel:

„Arderea combustibililor în instalațiile cu un aport termic total calculat care depășește 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru incinerarea deșeurilor periculoase sau cele municipale)”.

Excluderea incineratoarelor de deșeuri periculoase sau municipale

Instalațiile pentru incinerarea deșeurilor periculoase sau cele municipale sunt astfel excluse din Anexa I la Directiva EU ETS. Autoritatea competentă este cea care determină dacă o anumită instalație intră într-un dintre aceste categorii, luând în considerare definițiile relevante din WID (Directiva privind Incinerarea Deșeurilor¹¹). Instalațiile care intră sub incidența WID au o autorizație conform acestei Directive, care trebuie să stipuleze clar situația unităților de incinerare și de co-incinerare. Această Directivă definește o „instalație de incinerare” ca o unitate tehnică.

„dedicată tratamentului termic al deșeurilor cu sau fără recuperarea căldurii generate de ardere. Aceasta include incinerarea prin oxidarea deșeurilor, precum și alte proceduri de tratare termică, cum ar fi piroliza, gazeificarea sau prelucrarea plamei, în măsura în care substanțele care rezultă din tratare sunt incinerate ulterior”.

Dacă o instalație dedicată este considerată de CA că intră în această definiție, și dacă deșeurile incinerate intră în principal în categoria „municipale” sau „periculoase” (conform catalogului european pentru deșeuri¹²), atunci nu constituie obiectul Directivei EU ETS cu privire la orice incinerare care are loc la instalație.

O instalație de co-incinerare este definită în WID drept o instalație

„al cărui scop principal este generarea energiei sau producția de bunuri materiale și:

- *care utilizează deșeurile drept combustibil regulat sau suplimentar; sau*
- *în care deșeurile sunt tratate termic în scopul cedării.*

În cazul în care co-incinerarea are loc astfel încât scopul principal al instalației nu este generarea de energie sau producția de bunuri materiale ci mai degrabă tratarea termică a deșeurilor, instalația va fi considerată drept o instalație de incinerare în înțelesul de la punctul 4”.

Co-incinerarea trebuie inclusă în EU ETS

Dacă statutul unităților individuale nu poate fi determinat fără ambiguitate din autorizația WID, următoarele considerații pot servi drept îndrumări: unitățile care ard deșeuri și care sunt situate în locații cu producție industrială¹³ (în cadrul

¹⁰ Aliajele feroase ca FeMn și FeSi sunt considerate și ele metale neferoase.

¹¹ Directiva 2000/76/CE a Parlamentului și Consiliului European din 4 decembrie 2000 privind incinerarea deșeurilor.

¹² Decizia Comisiei din 3 mai 2000 de înlocuire a Deciziei 94/3/CE care stabilește o listă de deșeuri conform Articolului 1(a) din Directiva Consiliului 75/442/CEE privind deșeurile și Decizia Consiliului 94/904/CE care stabilește o listă de deșeuri periculoase conform Articolului 1(4) din Directiva Consiliului 91/689/CEE privind deșeurile periculoase (2000/532/CE).

¹³ Inclusiv ambele activități enumerate în Anexa I și alte activități industriale.

aceleiași instalații sau externalizat către un alt operator) trebuie, de obicei, să fie clasificate la *co-incinerare*, deoarece principalul scop al acestor unități de combustie este furnizarea de energie pentru producția de bunuri industriale. Acest fapt este adesea susținut de capacitatea de înlocuire a unității pentru deșeuri de unități care folosesc combustibili fosili convenționali. Ca dovadă a acestei capacități de înlocuire pot servi, printre altele:

- unitatea pentru deșeuri este acționată în legătură tehnică cu alte boilere sau unități CHP, de exemplu prin introducerea într-o rețea de abur;
- unitatea pentru deșeuri a înlocuit un boiler anterior sau o instalație CHP, în care ardeau combustibili convenționali;
- existența unităților de rezervă care folosesc combustibili convenționali;
- o cantitate semnificativă de aport termic din unitatea pentru deșeuri este furnizată de combustibili convenționali sau de alte deșeuri în afara deșeurilor municipale sau periculoase.

Oriunde clasifică CA unitatea pentru deșeuri la co-incinerare sau ca folosind alte deșeuri în afara deșeurilor municipale sau periculoase, aceasta trebuie să fie inclusă în EU ETS.

3.3.3 Unități de co-incinerare a deșeurilor

Secțiunea anterioară a tratat instalațiile complete pentru incinerarea sau co-incinerarea deșeurilor (sau instalațiile în care se desfășoară numai activitatea de „ardere a combustibililor”). În afară de acest caz, clauza 5 din Anexa I dispune: *„Atunci când pragul de capacitate al oricărei activități din prezenta Anexă este depășit într-o instalație, toate unitățile în care sunt arși combustibili, în afara unităților pentru incinerarea deșeurilor municipale sau periculoase, vor fi incluse în autorizația pentru emisii de gaze cu efect de seră”*. În contrast cu ceea ce a fost explicat în secțiunea anterioară, care a tratat instalațiile complete, aici sunt menționate „unitățile” pentru incinerarea deșeurilor. Deoarece această clauză tratează în principal includerea activităților conexe, o decizie corespunzătoare în acest caz poate fi formulată astfel:

1. Există o unitate parte a acestei instalații, care, conform opiniei autorității competente este dedicată *incinerării* (nu co-incinerării) deșeurilor periculoase sau municipale? Dacă nu: nicio unitate nu va fi exceptată.
2. Este această unitate parte a unei alte activități enumerate în Anexa I la Directiva EU ETS (de exemplu, parte integrantă a unei rafinării sau a producției de substanțe chimice organice în vrac¹⁴)? Dacă da, este inclusă în EU ETS oricum ca parte a acestei activități.
3. În cazul în care, conform 2, răspunsul este nu, această unitate poate fi exclusă din EU ETS.

3.3.4 Unități care utilizează în exclusivitate biomasă

Unități care utilizează în exclusivitate biomasă

Unitățile care utilizează în exclusivitate biomasă¹⁵ sunt excluse de la clauza de agregare. Totuși, atunci când o instalație funcționează și cu unități de ardere a combustibililor fosili, (cu capacitate agregată de peste 20 MW_{th}), unitățile de biomasă sunt incluse în EU ETS. Dar chiar dacă toate unitățile instalației folosesc

¹⁴ Făcând obiectul deciziei autorității competente, o unitate poate fi considerată ca fiind „parte integrantă” a activității, dacă producția este tehnic imposibil de realizat sau nu este permisă conform autorizației relevante (IPPC, WID sau altă autorizație), atunci când unitatea în cauză este închisă.

¹⁵ Pentru definiția biomasei, a se vedea MRG 2007, Anexa I, secțiunea 2, punctul 4(f) și secțiunea 12.

biomasă, adică chiar dacă sunt preconizate zero emisii, Statul Membru poate include instalația optând pentru (Articolul 24).

Atunci când se realizează agregarea pentru a decide asupra includerii instalației în EU ETS, unitățile care folosesc combustibili fosili pentru pornire sau oprire pot fi, și ele, excluse. Totuși, această excludere este relevantă numai pentru decizia de includere a instalației în ETS. Odată ce întreaga instalație este în ETS, aceste unități sunt și ele incluse. În consecință, emisiile fosile din arzătoarele de pornire trebuie să fie monitorizate și raportate.

Arzătoare de pornire

Arzătoarele de pornire sunt arzătoare cu aprindere separată/pilot folosite la pornirea unei unități de ardere, care sunt necesare pentru evitarea situațiilor de combustie instabilă prin asigurarea reaprinderii combustibilului și pentru închiderea controlată a unității de combustie. De obicei, aceasta trebuie să fie pornită în mod clar de producătorul acestei unități și să fie înscrisă în autorizația pentru emisii de GHG și/sau de exploatare. Existența unui arzător de pornire dedicat poate servi drept indicator al faptului că altfel se utilizează exclusiv biomasă în această unitate.

Dacă nu sunt disponibile informații detaliate privind utilizarea combustibililor fosili, se poate presupune că aceștia sunt folosiți numai pentru pornire, dacă partea de aport de energie derivată din combustibilii fosili ai unităților nu depășește 1% din totalul aportului anual de energie.

4 REGULA DE AGREGARE

4.1 Capacitate

Pentru o definiție generală a capacității, documentul neoficial al Comisiei din septembrie 2007 (p.7) stipula:

Îndrumări suplimentare de elaborat

„Singurul sens al „capacității” coerent din punct de vedere tehnic este, prin urmare, capacitatea la care instalația poate fi exploatată. Adică, este capacitatea calculată a instalației de a funcționa 24 de ore pe zi, cu condiția ca echipamentul să poată fi exploatat în acest mod”.¹⁶

Îndrumări mai detaliate cu privire la modalitatea de determinare a capacității unităților și instalațiilor vor fi elaborate în contextul măsurilor de implementare armonizate pe întreaga Comunitate, conform Articolului 10a(1).

4.2 Clauza de agregare

Clauza de agregare din Anexa I la Directiva EU ETS utilizează aceeași abordare ca Directiva IPPC. Clauza este inclusă în cea de-a doua propoziție a clauzei 2 din Anexa I și stipulează:

¹⁶ Documentul neoficial citează acest pasaj din COM(2003)354, “Comunicarea Comisiei către Consiliu, Parlamentul European, Comitetul European Economic și Social și Comitetul Regiunilor – Pe drumul către o producție sustenabilă – Progresul în implementarea Directivei Consiliului 96/61/CE privind prevenirea și controlul integrat al poluării”.

„Atunci când mai multe activități care intră în aceeași categorie se desfășoară în aceeași instalație, capacitățile acestor activități sunt adunate împreună”.

Clauza ar trebui să conducă la tratamentul egal al instalațiilor de aceeași capacitate, chiar dacă una desfășoară această activitate în mai multe unități mai mici de producție și cealaltă într-o unitate mai mare. Totuși, pentru susținerea implementării definiției largi a combustiei, Directiva EU ETS adaugă reguli suplimentare în clauza 3 a Anexei I:

„Atunci când aportul termic total calculat al unei instalații este calculat pentru a decide aspra includerii ei în sistemul comunitar, aporturile termice calculate ale tuturor unităților care fac parte din ea și în care combustibili sunt arși în cadrul instalației sunt adunate împreună. Aceste unități ar putea include toate tipurile de boilere, arzătoare, turbine, încălzitoare, cuptoare, incineratoare, cuptoare de calcinare, cuptoare de cărămidă, sobe, uscătoare, motoare, pile de combustie, unități de combustie în buclă chimică, arderi intermitente și unități termice sau catalitice post-combustie. Unitățile cu un aport termic calculat sub 3 MW și unitățile care utilizează în exclusivitate biomasă nu vor fi luate în considerare în acest calcul. 'Unitățile care utilizează exclusiv biomasa' cuprind unitățile care folosesc combustibili fosili numai pentru pornirea sau oprirea unității”.

Înțelesul clauzei 3 din Anexa I

Scopul acestei clauze este multiplu:

- Clauza de agregare este repetară cu clarificare specială pentru toate activitățile care au un prag de capacitate exprimat ca aport termic total calculat. Toate unitățile în care sunt arși combustibili (adică fără diferențiere între activitățile mai specifice) trebuie să fie agregate. A se vedea secțiunea 3.2.
- Ea clarifică (împreună cu definiția instalației (Articolul 3(e)) ierarhia termenilor: Un amplasament este elementul cel mai mare, care constă în mai multe instalații. O instalație poate consta în mai multe unități.
- Lista non-exhaustivă oferă detalii interne suplimentare despre ce ar putea fi aceste unități: boilere, turbine, cuptoare de cărămidă, arderi intermitente... (a se vedea secțiunea 4.4)
- Este inclusă o excepție (regula de-minimis) la clauza de agregare: unitățile cu un aport termic calculat sub 3 MW sunt excluse, la fel și unitățile care utilizează exclusiv biomasa (a se vedea secțiunea 3.3.4).

De notat că Articolul 27 nu oferă o bază pentru excluderea unităților cu biomasă și a unităților cu 3 MW de-minimis (a se vedea secțiunea 4.5.2).

4.3 Unități de rezervă și substituie și capacități paralele

Tratarea rezervelor și a unităților de rezervă

Este o practică comună în domeniu ca rezerva sau unitățile de rezervă să existe la instalații. Astfel de unități sunt utilizate pentru înlocuirea unităților principale în timpul operațiunilor de întreținere sau în timpul altor opriri ale funcționării sau pentru acoperirea cererii de căldură în situațiile de vârf. Astfel, aceste unități pot fi utilizate în paralel cu unitățile principale și nu funcționează în cea mai mare parte a anului. O situație similară are loc atunci când două cuptoare de cărămidă intermitente funcționează alternativ pentru loturile de producție.

Această situație, în care părți din instalație nu funcționează *de obicei* în același timp, nu este în sine un motiv pentru a nu aduna capacitățile împreună. O excepție poate fi acordată numai dacă operatorul poate furniza probe pentru satisfacerea autorităților competente, că există restricții fizice sau juridice care

împiedică efectiv exploatarea simultană a acestor unități. Aceste restricții trebuie să fie identificate clar și mandatate de către autoritatea competentă astfel încât să poată fi impuse (de exemplu, prin condiții în autorizația pentru emisii de GHG sau în autorizația IPPC) și să fie supuse inspecției regulate¹⁷ de către CA. În aceste situații, cea mai mare dintre cele două capacități va fi aleasă pentru determinarea includerii în EU ETS.

4.4. Definiția „Unității”

Termenul „unitate” este definit numai indirect în Directiva EU ETS printr-o listă non-exhaustivă din clauza 3 din Anexa I:

„Aceste unități ar putea include toate tipurile de boilere, arzătoare, turbine, încălzitoare, cuptoare, incineratoare, cuptoare de calcinare, cuptoare de cărămidă, sobe, uscătoare, motoare, pile de combustie, unități de combustie în buclă chimică, ardere intermitente și unități termice sau catalitice post-combustie”.

Ar putea exista loc de interpretare acolo unde o unitate cuprinsă în această listă, de exemplu un cuptor de cărămidă, are sub-unități de asemenea cuprinse în listă, de exemplu mai multe arzătoare care împreună furnizează căldura necesară pentru un anumit proces de producție. În aceste situații, unitatea de bază (în acest exemplu cuptorul de cărămidă) trebuie să fie considerată „unitatea” atunci când se aplică clauza de agregare sau excepția de-minimis. Există două motive:

- Un cuptor de cărămidă cu un aport termic calculat de 12 MW ar putea fi echipat cu arzătoare 2 x 6 MW, dar și cu cele de x 4 MW, 4 x 3 MW sau 6 x 2MW și cu multe alte opțiuni. Pentru tratarea egală a tuturor cuptoarelor de cărămidă comparabile, arzătorul nu poate fi considerat „unitatea” adecvată.
- Directiva stipulează că „Unitățile care utilizează exclusiv biomasă cuprind unitățile care folosesc combustibili fosili numai la pornirea și oprirea unității”. Astfel, Directiva recunoaște în propriul exemplu că o unitate este de obicei elementul mai complex și poate conține mai multe arzătoare independente (combustibilul fosil de pornire necesită un „arzător separat de pornire”).

Tratare egală

Din cele de mai sus se poate trage concluzia că „arzătorul” se află pe lista unităților din motive de exhaustivitate, pentru a demonstra lărgimea definiției pentru cazul rar al arzătoarelor independente. Altfel, un arzător este de obicei considerat a fi o sub-parte a unei unități mai mari care, ca întreg, servește unui anumit scop, cum ar fi cuptoarele de cărămidă, boilerele sau uscătoarele, reactoarele chimice, coloanele de distilare, instalațiile CHP etc.

**Unitate =
echipament care
servește unui
anumit scop**

Excluderea unităților de-minimis este relevantă numai pentru decizia includerii instalației în ETS. De îndată ce o întreagă instalație intră în ETS, aceste unități sunt și ele incluse.

¹⁷ Acest lucru se poate face de verificatori terți, care sunt acreditați pentru acest tip de inspecție chiar de către autoritatea competentă.

- 4.5 Abordarea pas cu pas**
- Arbore decizional 4.5.1 Definirea instalațiilor care intră sub incidența EU ETS**
- Rezumând capitolele anterioare, la determinarea dacă o instalație intră sub incidența EEUTS poate fi folosit următorul arbore decizional:
1. Aplicarea celor mai largi limite posibile ale instalației (capitolul 2).
 2. Sunt activitățile din Anexa I, în afara „arderii combustibililor”, efectuate la instalație? (capitolul 3.2).
 - a. da: pragul de capacitate specific activității (dacă există) este depășit?
 - i. da:
 1. includeți toate activitățile direct legate (în special unitățile de combustie care cuprind tratarea gazelor lor uzate)
 2. verificați ca unitățile pentru incinerarea deșeurilor municipale și periculoase să fie excluse conform secțiunii 3.3.3,
 3. treceți la punctul 9.
 - ii. nu: continuați cu punctul 3 (evaluarea unităților de combustie).
 - b. nu: continuați cu punctul 3 (evaluarea unităților de combustie).
 3. Enumerați toate unitățile de combustie ale instalației.
 4. Exclueți unitățile pentru incinerarea deșeurilor municipale și periculoase(a se vedea capitolele 3.3.2 și 3.3.3) din lista derivată conform punctului 3, dar lăsați unitățile de co-incinerare pe listă,
 5. Exclueți unitățile de biomasă din listă¹⁸,
 6. Exclueți din listă unitățile cu un aport termic calculat de mai puțin de 3 MW_{th}.
 7. Adăugați toate aporturile termice calculate ale unităților care rămân pe lista unităților de combustie.
 8. Suma determinată conform punctului 7 depășește 20 MW_{th}?
 - a. Da: instalația intră în EU ETS. Adunați din nou toate unitățile excluse conform punctelor 5 și 6. Treceți la punctul 9.
 - b. Nu: Instalația rămâne în afara EU ETS. *Iese arborele de decizie.*
- 4.5.2 Identificarea instalațiilor care intră sub incidența EU ETS, dar care ar putea fi excluse ca „instalații mici” conform Articolului 27**
9. Intenționează Statul Membru implicat să notifice Comisiei o excludere a emițătorilor mici conform Articolului 27?
 - a. Nu: Instalația este inclusă în EU ETS. *Iese arborele de decizie.*
 - b. Da: treceți la punctul 10.
 10. Este respectat cel puțin unul dintre următoarele criterii?
 - i. Instalația este un atelier de reparații (a se vedea capitolul 6.1)

¹⁸ Unitățile cu arzătoare de pornire sunt și ele excluse, a se vedea capitolul 3.34 pentru definiție.

- ii. Instalația desfășoară o activitate din Anexa I, alta decât „arderea combustibililor” și emisiile anuale de GHG acoperite de EU ETS în cea de-a treia perioadă de tranzacționare în fiecare dintre anii 2008 până în 2010 au fost $< 25\,000\text{ t CO}_2(\text{eq})$ ¹⁹,
- iii. Instalația desfășoară o activitate din Anexa I, „arderea combustibililor” și capacitatea agregată (inclusiv capacitatea unităților menționate la punctele 5 și 6) este $< 35\text{ MW}_{\text{th}}$ ²⁰, iar emisiile anuale de GHG acoperite de EU ETS în cea de-a treia perioadă de tranzacționare din fiecare dintre anii 2008 până în 2010 au fost $< 25\,000\text{ t CO}_2(\text{eq})$ ²¹.
- a. Da: Instalația poate fi exclusă din EU ETS, dacă măsurile echivalente și monitorizarea și acordurile de raportare în conformitate cu Articolul 14 sunt implementate și dacă instalația este notificată Comisiei cel mai târziu până la 30 septembrie 2011²².
- b. Nu: Instalația rămâne în EU ETS.

Exemplul 1: O instalație care funcționează cu:

Exemple

- 3 unități cu 4 MW_{th} fiecare,
- Q unitate (boiler) de 9 MW_{th} și
- 8 unități de 2 MW_{th} .

Această instalație este inclusă în EU ETS ($3 \times 4 + 9 = 21\text{ MW}_{\text{th}}$). Deoarece toate unitățile excluse conform punctelor 5 și 6 trebuie să fie adăugate din nou, instalația este inclusă la întreaga sa capacitate de $12 + 9 + 16 = 37\text{ MW}_{\text{th}}$ și nu poate fi exclusă conform Articolului 27 datorită capacității sale de 37 MW_{th} .

Dacă unitatea de 9 MW_{th} utilizează exclusiv biomasă, întreaga instalație ar fi intrat sub incidența ETS, deoarece numai 3 unități cu 4 MW_{th} fiecare ar fi rămas să fie agregate. În acest caz nu este nevoie de nicio decizie privind posibila excludere.

Exemplul 2: O instalație acționează un boiler de 28 MW_{th} cu ardere de gaze naturale și un boiler pe bază de lemne de 12 MW_{th} . În timp ce boilerul pe lemne este exclus de la agregare, el este inclus în scopul verificării pragului de capacitate pentru o posibilă excludere. Deoarece Articolul 27 nu se referă la aceleași reguli de-minimis ca în clauza 3 din Anexa I, toate unitățile de combustie de la instalație trebuie să fie luate în considerare. Astfel, capacitatea relevantă este de $28 + 12 = 40\text{ MW}_{\text{th}}$, adică prea ridicată pentru o posibilă excludere.

Exemplul 3: o Instalație pentru ceramică acționează 3 cuptoare tunel cu o capacitate de producție agregată care depășește 75 de tone pe zi și un boiler care alimentează cu abur un uscător. În această situație instalația poate fi considerată că desfășoară numai activitate de „producție ceramică”. Pentru

¹⁹ Pentru a oferi posibilitatea de excludere a instalațiilor mici care și-au început activitatea în unul dintre anii 2008 până în 2010 (și în care au fost considerate ca nou intrate de către Autoritatea Competentă din cea de-a doua perioadă de tranzacționare), „în fiecare dintre anii 2008 până în 2010” trebuie să fie interpretate „în fiecare dintre anii 2008 până în 2010 în care instalația a desfășurat o activitate din Anexa I”.

²⁰ La evaluarea pragului de 35 MW și de $25\,000\text{ t CO}_2(\text{eq})$ pentru posibila excludere din sistemul comunitar este inclusă și utilizarea combustibilului (și emisiile de CO_2) din unitățile cu un aport termic calculat de mai puțin de 3 MW_{th} . Prin urmare, este clar că prin calculul pragului de 35 MW nu se asigură excluderea „mai devreme” a unităților cu un aport termic sub 3 MW și unitățile care utilizează exclusiv biomasă, deoarece aceste excluderi sunt relevante numai dacă o instalație intră sub incidența EU ETS.

²¹ A se vedea nota de subsol 19.

²² Instalațiile care sunt notificate după data de 30 septembrie 2011 nu pot fi excluse din EU ETS.

posibila excludere conform Articolului 27, este relevant numai pragul de emisii de 25 000 t CO₂(eq) pe an.

Statele Membre vor avea obligația să notifice o listă cu *toate* instalațiile care intră sub incidența EU ETS din cea de-a treia perioadă de tranzacționare (identificând, de asemenea, emițătorii mici care pot fi excluși conform Articolului 27).

5 ACTIVITĂȚI NOI

Notă: Această secțiune tratează numai întrebările pe care Comisia le-a primit până acum și nu intenționează să ofere o privire generală completă asupra limitelor instalațiilor noilor activități. Trebuie să se reamintească faptul că acoperirea activităților s-ar putea să nu coincidă în totalitate cu limitele anumitor repere ale produselor pentru alocare liberă. De exemplu, producția de alumina este pusă în discuție în studiul Ecofys/Fraunhofer din sectorul aluminiului, dar este inclusă în EU ETS datorită arderii combustibililor la aceste instalații.

5.1 Ce înseamnă „substanțe chimice organice în vrac”?

Procesul de producție ca criteriu, nu ca listă exhaustivă disponibilă

Substanțele chimice organice în vrac sunt substanțe chimice care sunt produse de obicei pe scară largă și vândute ca mărfuri în scopul producerii altor substanțe chimice. Procesele de producție din cadrul acestei activități sunt „cracarea, reformarea, oxidarea parțială sau totală” și „procesele similare” (adică procese în care prevalează condiții severe termice și/sau de oxidare). Un proces de producție poate fi considerat „proces similar” sub incidența acestei activități, dacă emisiile de CO₂ nu sunt numai rezultatul arderii separate a combustibililor, ci și acolo unde o parte din carbonul emis provine din materiile prime. Alte procese chimice de producție trebuie să fie luate în considerare cu privire la includerea în EU ETS sub aspectul activităților de combustie.

Nu există nicio listă exhaustivă disponibilă de substanțe chimice care ar putea satisface definiția activității din Anexa I la Directiva EU ETS. Totuși, Tabelul 3 poate servi drept punct de plecare. Faptul că substanțele chimice produse nu sunt trecute în Tabelul 3 nu înseamnă, prin urmare, că instalația în cauză nu trebuie inclusă în EU ETS. Prin urmare, este necesară o analiză caz cu caz.

În linie cu secțiunea 4.2, acolo unde se produc mai multe substanțe chimice organice, clauza de agregare impune adunarea tuturor volumelor de producție. De asemenea, în linie cu secțiunea 3.2, producția de substanțe chimice care nu au fost identificate ca substanțe chimice organice în vrac și care nu sunt trecute individual pe lista din Anexa I (adică substanțele chimice ca amoniacul, negrul de fum etc.) trebuie să fie luate în considerare pentru includerea în EU ETS conform ipotezei că activitatea de „ardere a combustibililor” este relevantă.

Tabelul 3: Listă non-exhaustivă a substanțelor chimice organice în vrac

Etilenă/ Propilenă / Butenă / Butadienă și alte olefine
Acetilenă dacă nu este produsă din carbură de calciu
EDC / VCM (clorură de vinil)
Substanțe aromatice (Benzen, Toluen, Xilen, Stiren, Etilbenzen, Naftalină și altele)
Acid tereftalic / Dimetiltriptamină
Oxid de etilenă și Etilen glicol, Oxid de propilenă și alți epoxizi
Fenol și alți fenoli
Acetonă, Ciclohexanonă și alte cetone
Acrilonitril, Acid acrilic, Acid metacrilic
Cumen
Metanol, Etanol (dacă nu este produs prin fermentație) și alcooli superiori
Formaldehidă, Acetaldehidă, Acroleină și aldehide superioare
Acid formic, Acizi acetici (dacă nu provin din fermentație) și acizi carboxilici
Acid ftalic, Acid maleic și anhidridele lor
Anhidridă acetică
Polietilenă, Polipropilenă, Polistiren, Policlorură de vinil
Policarbonat, Poliamidă, Uree și derivații săi, Siliconi

5.2 Glioxal și acid glioxilic

Un caz special din Anexa I îl constituie activitatea de „producție a glioxalului și acidului glioxilic”. Acestea pot fi produse pe două căi diferite: (1) Oxidarea etilenului glicol în prezența unui catalizator duce numai la emisii de CO₂. (2) Oxidarea din faza lichidă a acetaldehidei cu acidul nitric conduce atât la emisii de CO₂, cât și de N₂O. MS trebuie să ia aceasta în considerare la identificarea și autorizarea instalațiilor respective.

5.3 Acid azotic, acid adipic, glioxal și acid glioxilic

Pentru aceste activități trebuie să fie incluse emisiile de N₂O și CO₂. Aceasta înseamnă că emisiile de N₂O sunt acoperite de Anexa III la MRG și toate emisiile de CO₂ care rezultă din procesul de producție a acestor substanțe chimice și din activitățile de combustie de la aceste instalații. Comisia va examina atent dacă este nevoie de o actualizare a MRG pentru realizarea acoperirii complete a acestor emisii.

N₂O și CO₂

5.4 Producția de aluminiu primar și secundar

În cazul producției de aluminiu primar, emisiile de CO₂ pot apărea din arderea combustibililor și consumul de anozii, iar emisiile de PFC²³ din efectele anozilor. La producțiile de aluminiu secundar, pot apărea emisii de CO₂ din consumul de combustibil. Cu privire la limitele instalației, trebuie să fie luate în considerare cel puțin următoarele etape ale procesului:

- Operațiuni de topire primară (CO₂ și PFC)
- Turnare aluminiu primar
- Ardere combustibili pentru
 - Operațiuni de retopire secundară
 - Operațiuni de rafinare secundară
 - Operațiuni de laminare
 - Operațiuni de extrudare
 - Turnare

Rafinarea aluminei și producția de anozii sunt considerate parte a activității de „producție de aluminiu” dacă se desfășoară la aceeași instalație. Dacă producția are loc într-o instalație separată, aceste activități trebuie să fie incluse în EU ETS în cazul în care combustibilii sunt arși cu un aport termic calculat de peste 20 MW.

Pentru producția sau prelucrarea de aluminiu secundar a se vedea și capitolul 3.2.2.

6 DIFERITE ASPECTE

6.1 Definiția atelierului de reparații

Atelierele de reparații pot fi excluse din EU ETS conform Articolului 27, indiferent de emisiile sau de capacitățile lor termice. Astfel, o definiție a atelierelor de reparații trebuie să fie aplicată consecvent de toate Statele Membre pentru prevenirea abuzului acestei exceptări. În acest scop, operatorul unui atelier de reparații va furniza probe autorității competente care să dovedească că activitățile de reparații constituie scopul principal al instalației în cauză. Aceasta poate fi o dovadă de la biroul statistic că instalația este clasificată ca NACE 85.11 (NACE rev. 1.1) sau 86.10 (NACE rev. 2).

6.2 Desulfurarea gazelor de ardere

Deși uneori gipsul vandabil este un produs secundar al desulfurării gazelor de ardere, aceasta nu poate fi considerată a fi o activitate secundară a producției de gips conform listei *din Anexa I. Deoarece spălarea gazelor reziduale face parte din definiția combustiei*, o singură activitate („arderea combustibililor”) se desfășoară confirm definiției în acest caz.

²³ Gazele care trebuie luate în considerare sunt CF₄ și C₂F₆.

7 ANEXĂ

7.1 Glosar

CA.....	Autoritate competentă
CCC.....	Comitetul pentru schimbarea climei
CIMs.....	Măsurile de implementare armonizate în întregime în întreaga Comunitate conform Articolului 10a(1)
ESD.....	„Decizie de împărțire a eforturilor”: Decizia nr. 406/2009/CE a Parlamentului și a Consiliului European din 23 aprilie 2009 privind efortul Statelor membre de a-și reduce emisiile de gaze cu efect de seră pentru îndeplinirea angajamentelor Comunității cu privire la emisiile de gaze cu efect de seră până în 2020.
EU ETS.....	Sistemul UE de comercializare a emisiilor de gaze cu efect de seră
Directiva EU ETS...	Directiva 2003/87/CE a Parlamentului și a Consiliului European din 13 octombrie 2003 care stabilește o schemă pentru tranzacționarea autorizației pentru emisiile de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și modifică Directiva Consiliului 96/61/CE.
GHG.....	Gaz(ele) cu efect de seră enumerate în Anexa II la Directiva ETS UE. Numai acele GHG care sunt enumerate în anexa I pentru fiecare activitate sunt luate în considerare în aceste îndrumări.
Directiva IPPC.....	Directiva 2008/1/CE a Parlamentului și a Consiliului European din 15 ianuarie 2008 privind prevenirea și controlul poluării integrate.
MKG 2007.....	Îndrumări de monitorizare și raportare (Decizia Comisiei din 18 iulie 2007 care stabilește îndrumările pentru monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră conform Directivei 2003/87/CE a Parlamentului și a Consiliului European (2007/589/CE)).
MS.....	Stat(e) Membru (Membre). De notat că în cadrul acestor îndrumări, acesta trebuie citit ca „Stat Membru UE și Norvegia, Islanda și Liechtenstein”, adică toate Statele care participă la ETS UE supuse unei extinderi așteptate a acordului EEA pentru includerea revizuirii ETS UE.
NACE.....	Clasificarea statistică a activităților economice din Comunitatea Europeană.
NIMS.....	Măsurile naționale de implementare conform Articolului 11.
WID.....	Directiva Incinerării deșeurilor (Directiva 2000/76/CE a Parlamentului și a Consiliului European din 4 decembrie 2000 privind incinerarea deșeurilor).

7.2 Anexa I la Directiva ETS revizuită (în afară de activitățile legate de aviație)

Categorii de activități la care se aplică prezenta directivă

1. Instalațiile sau părțile de instalații folosite pentru cercetarea, dezvoltarea și testarea noilor produse și procese și instalațiile care folosesc exclusiv biomasă nu sunt acoperite de prezenta Directivă.
2. Valorile pragurilor date mai jos se referă în general la capacitățile de producție sau la randamente. Atunci când mai multe activități care intră în aceeași categorie se desfășoară în aceeași instalație, capacitățile acestor activități sunt puse împreună.
3. Atunci când aportul termic total calculat al unei instalații este calculat pentru a decide includerea acesteia în sistemul comunitar, aporturile termice calculate ale tuturor unităților tehnice care fac parte din ea și în care sunt arși combustibili în cadrul instalației sunt puse împreună. Aceste unități ar putea include boilere, arzătoare, turbine, încălzitoare, cuptoare, incineratoare, cuptoare de calcinat, sobe, uscătoare, pile de combustie, unități de combustie în buclă chimică, arderi intermitente și unități termice sau catalitice post-combustie. Unitățile cu un aport termic calculat sub 3 MW și unitățile care utilizează în exclusivitate biomasă nu vor fi luate în considerare în acest calcul. „Unitățile care utilizează în exclusivitate biomasă” includ unitățile care folosesc combustibili fosili numai în timpul pornirii sau opririi unității.
4. Dacă o unitate servește unei activități pentru care pragul nu este exprimat ca aport termic total calculat, pragul acestei activități va avea prioritate la decizia privind includerea în sistemul comunitar.
5. Atunci când pragul de capacitate al unei activități din această Anexă este depășit într-o instalație, toate unitățile în care sunt arși combustibili, în afara unităților pentru incinerarea deșeurilor municipale sau periculoase, vor fi incluse în autorizație pentru emisii de gaze cu efect de seră.

	Activități	Gaze cu efect de seră
1	Arderea combustibililor în instalații cu un aport termic total calculat care depășește 20 MW (cu excepția instalațiilor pentru incinerarea deșeurilor periculoase și municipale).	Bioxid de carbon
2	Rafinarea uleiului mineral	Bioxid de carbon
3	Producția de cocs	Bioxid de carbon
4	Calcinarea, sinterizarea, inclusiv peletizarea minereurilor de metale (inclusiv minereul de sulfuri)	Bioxid de carbon
5	Producția de fontă sau oțel (fuziune primară sau secundară) inclusiv turnarea continuă, cu o capacitate care depășește 2,5 tone pe oră	Bioxid de carbon
6	Producția sau prelucrarea de metale feroase (inclusiv fero-aliajele) în care sunt acționate unitățile de combustie cu un aport termic total calculat care depășește 20 MW. Prelucrarea include, între altele, laminările, preîncălzitoarele, cuptoarele de călire, fierăriile, topitoriile, căptușirea și decaparea	Bioxid de carbon
7	Producția de aluminiu primar	Bioxid de carbon și perfluorocarburi
8	Producția de aluminiu secundar în care sunt acționate unitățile de combustie cu un aport termic total calculat care depășește 20 MW	Bioxid de carbon
9	Producția sau prelucrarea de metale neferoase (inclusiv producția de aliaje rafinare, turnătorie etc., în care sunt acționate unități de combustie cu un aport termic total calculat (inclusiv combustibilii folosiți ca agenți reducători), care depășește 20 MW	Bioxid de carbon
10	Producția de clincher de ciment în cuptoare rotative cu o capacitate de producție care depășește 500 tone pe zi sau în alte cuptoare cu o capacitate de producție care depășește 50 tone pe zi	Bioxid de carbon
11	Producția de oxid de calciu sau calcinarea dolomitei sau carbonatului de magneziu în cuptoare rotative sau în alte cuptoare cu o capacitate de producție care depășește 50 tone pe zi	Bioxid de carbon
12	Fabricarea sticlei, inclusiv a fibrelor de sticlă, cu o capacitate de topire care depășește 20 tone pe zi	Bioxid de carbon
13	Fabricarea produselor de ceramică prin ardere, în special țigle pentru acoperiș, cărămizi, cărămizi refractare, plăci de faianță, gresie sau porțelan, cu o capacitate de producție care depășește 75 tone pe zi	Bioxid de carbon
14	Fabricarea materialului izolator de vată minerală prin utilizarea sticlei, pietrei sau cenușii, cu o capacitate de topire care depășește 20 tone pe zi	Bioxid de carbon

	Activități	Gaze cu efect de seră
15	Uscarea sau calcinarea gipsului sau producția de gips-carton și a altor produse din ghips, în care sunt acționate unități de combustie cu un aport termic total calculat depășește 20 MW	Bioxid de carbon
16	Producția de pastă de lemn din cherestea sau din alte materiale fibroase	Bioxid de carbon
17	Producția de hârtie sau carton cu o capacitate de producție care depășește 20 tone pe zi	Bioxid de carbon
18	Producția de negru de fum care include carbonizarea substanțelor organice cum ar fi uleiurile, gudroanele, reziduurile din cracare și distilare, în care sunt acționate unități de combustie cu un aport termic total calculat care depășește 20 MW	Bioxid de carbon
19	Producția de acid azotic	Bioxid de carbon și oxid de azot
20	Producția de acid adipic	Bioxid de carbon și oxid de azot
21	Producția de glioxal și de acid glioxilic	Bioxid de carbon și oxid de azot
22	Producția de amoniac	Bioxid de carbon
23	Producția de substanțe chimice în vrac prin cracare, reformare, oxidare parțială sau totală sau prin procese similare, cu o capacitate de producție care depășește 100 tone pe zi	Bioxid de carbon
24	Producția de hidrogen (H ₂) și de gaze de sinteză prin reformare sau oxidare parțială, cu o capacitate de producție care depășește 25 tone pe zi	Bioxid de carbon
25	Producția de sodă calcinată (Na ₂ CO ₃) și de bicarbonat de sodiu (NaHCO ₃)	Bioxid de carbon
26	Capturarea gazelor cu efect de seră din instalațiile acoperite de prezenta Directivă în scopul transportului și stocării geologice într-un depozit autorizat conform Directivei 2009/31/CE	Bioxid de carbon
27	Transportul gazelor cu efect de seră prin conducte pentru stocarea geologică într-un depozit autorizat conform Directivei 2009/31/CE	Bioxid de carbon
28	Stocarea geologică a gazelor cu efect de seră într-un depozit autorizat conform Directivei 2009/31/CE	Bioxid de carbon